

[micile întâmplări]

ce mai scrii?
ce mai scrii despre
viața ta?

nu despre viața mea
ci doar despre ceea ce se întâmplă
dincolo de mine
îi spun

da da! totul este deviat
tot ce vine în calea mea
mă aruncă brusc
într-un altfel de eu
care mă înghite pe mine
și mă face să gem ca un animal
sau ca un fier ruginit

sunt ceva din ce în ce mai mic
sau poate din ce în ce mai rarefiat

Călin Vlasie

ceva care nu mai știe
de ce toate se îndepărtează de mine
ca o adiere

o adiere caldă a unor coleoptere
care ies din trupul meu

[un Dumnezeu verde]

să mă întorc din nou într-o poiană
printre ochi înfricoșați de lăcuste
(ochii lăcustelor s-au mărit
până în vârfurile muntelui
chiar și picioarele lăcustelor s-au alungit
pe deasupra șinelor de cale ferată)

un Dumnezeu cu pielea verde
cu trupul mirosind a rășină
un Dumnezeu într-o împărăție a lăcustelor
printre mici iconițe de mentă
câteva mii de microfoane
și alte câteva mii de camere de luat vederi
toate-au fost ascunse
printre iconițe de mentă
printre picioare de lăcuste

Călin Vlasie

[am sute mii de poze]

am sute mii de poze cu tine în creierul meu
dar niciuna nu-i mai clară și mai profi decât
cea în care te țin în brațe te sărut te mângâi
și te răstorn pe marginea cerului

[dragostea mea din tastatura tocită]

ea este atât de frumoasă
iar eu o iubesc
cu toata ființa mea
și mi-e îngrozitor de teamă
că mi-o va lua cineva
că ea ar putea să mă părăsească

și atunci încep să-i pun zilnic
mici doze în mâncare
pentru ca ea să se urâțească
să se îngrașe
să devină diformă și neatrăgătoare
pentru oricine ar dori
să o cucerească definitiv

ea deschide netul
și vede doar imagini
și texte
despre o lume
de care trebuie să fugi

ea crede că aceea e lumea reală
iar singurul său refugiu acceptat
sunt eu

Călin Vlasie

cu lumea mea
care trebuie să i se pară
cea mai frumoasă
singura
în care poate trăi.

eu trebuie să fac tot ce se poate face
ca să o țin lângă mine
chiar dacă știu
că e demential ceea ce fac
iar mie îmi este încontinuu teamă
că cineva mi-o poate răpi pe ea
dragostea mea din tastatura tocită

[luna pe jumătate]

luna-i chiar pe jumătate, nu-i roșie, nici dedusă
dintr-o întredeschidere a pleoapelor
nu știu dacă e în creștere sau în scădere
a apărut brusc pe când făceam un viraj
spre cea mai înaltă piață a orașului

[trage storurile]

trage storurile de la fereastră și
 privește de-a lungul străzii
nu vezi chiar la colțul trotuarului
 după șirul de mașini parcate
 un prost care se holbează la tine?
nu ți se pare că mănâncă pereții blocului
 și casa liftului și ușa aia de metal ruginită
 de la intrare?

numai ca să te prindă mai iute în brațe
și să te ducă dincolo de calea ferată
cam pe unde se termină faleza și începe câmpul
 cu rațe sălbatice, canguri și viței
 și tot felul de lentile
aceleași imagini
 cu un câpcăun
 planând peste umbra lui

micile întâmplări

[au trecut peste palma ta]

au trecut peste palma ta
câteva furnici
ele nu știau că sunt
atât de neînsemnate
și atât de fără sens

[mi se pare]

mi se pare că revăd
ceva foarte vechi
un film sau chiar
o poveste care nu se mai termină
eu locuiesc într-un creier
un fel de contor al traficului
acestor nemaipomenite întâmplări

[cerul se izbește]

cerul se izbește de blocul tău și de castanii
din curte
e un cer mic meschin chiar
așa îmi imaginez viitorul
un fel de cer

sunt doar niște ciori care se aud
printre frunze croncănitoare de castani

lovesc cu ciocurile și ghearele
pe dedesubtul patului
pe care ne iubim
un pat rotitor
mai înalt decât castanii
și mai fără de măsură decât cerul meschin
despre care tu îmi spui că nu se sfârșește
și care poate înghiți patul rotitor
pe deasupra ciorilor

[îmi dispăreau degetele]

îmi dispăreau degetele mai întâi
apoi brațele și picioarele gâtul –
cum e să rămâi
fără gât iar capul să plutească
peste torsul tău
și să fii încă întreg?

[geografie]

frumoasa noastră capitală București
spălată e de Someșul mic
și de mai micul Nădaș
tot așa cum Dâmbovița și Colentina spală
gura cu două limbi a frumosului Cluj
chiar și dinții tociți
sau poate-s Bahluiul și Argeșul?

câte râuri și câți ochi
care se vor spălați limpeziți și luminați
mândre ni-s orașele noastre limpezite
de-atâtea bulboane cu lichid

din Dealul Feleacului privesc
Dâmbovița cea fără de maluri
iar sus de tot în ceruri pe Dealul Mitropoliei
Someșul cel Prâslea udă
rădăcinile teiului din Copou
în care stau cuibărite toate îmbrățișările
toate săruturile toate violurile
toate clipele de dragoste intensă
ale noastre și ale celor dinaintea noastră

Călin Vlasie

și tot de acolo din preaspălate bolți
coboară în șiruri lungi copaci negri
cu toiege electrice și cruci aprinse
și candelă
ca niște mașinării cu tămâie și fum
și bărbi albe și negre în care se înnoadă
toate cuvintele rostite și nerostite

de aici pornește totul
curat și străluminat
la vedere
adică fără a fi nimic ascuns
în zdrențele zilei de azi de ieri și de mâine